

MIHAI MARIȘ

CEAȚA DIN

NEW HAVEN

Ceața din New Haven

Autor: [Mihai Mariș](#)

Copyright

Această poveste aparține autorului. Povestea poate fi publicată și tradusă doar cu acceptul autorului. În caz contrar, este interzisă publicarea, traducerea, vânzarea, închirierea sau distribuirea poveștii în orice formă.

Rycroft Steele era obosit, nu a dormit de trei zile și avea nevoie de o băutură puternică. Era frig, vântul sufla fiind împins parcă de niște zei furioși și zăpada începuse să cadă de cum a ajuns în oraș. Fulgi, unul mai complicat ca celălalt i se așezau pe barba albă, iar unii dispăreau încet în fumul gros din pipă care se unduia spre cer. Cei mai nefericiți se topeau în tutunul care ardea roșu și fierbinte.

Lumea se uită ciudat la el și pe bună dreptate. Hainele lui de pescar nu făceau parte din peisajul urban, plin de beton, lumini și mașini. Blocuri uriașe îl priveau de sus cu ochi galbeni și zgomotul orașului îl strângea puternic în brațele lui reci și aspre. Rycroft s-a născut lângă apă și și-a petrecut o mare parte din viață pe apă, iar acum se simțea ca un pește pe uscat. A lăsat în urmă totul, speriat de ce s-a întâmplat și a venit aici, în inima orașului. Așteptând lângă un semafor, îl căuta cu privirea pe vechiul său prieten, Garcia. Chiar dacă Garcia nu era preot, Rycroft urma să-și spună toate păcatele.

Garcia se apropie agale, cu mâinile în buzunare și un fum gros de țigară pluti mult deasupra lui. Vechii prieteni se priviră și își zâmbiră de la distanță. Ajuns mai aproape, Garcia zâmbi și mai tare, dezvelindu-și dinții proaspăt puși de către un dentist din centru și își întinse mâna pe care Rycroft o ignoră, îmbrățișându-l.

– Hei, hei, prietene, totul în regulă?

– Da, prieten vechi. Mă bucur să te întâlnesc. Văd că îți priește viața de oraș. Ești mai gras decât mă așteptam!

– Și ție văd că nu îți priește viața pe apă. Ești mai slab decât credeam că o să fii!

– Am multe să-ți spun, Garcia, zâmbi Rycroft trist. Putem să mergem într-un loc retras?

– Nu te-am văzut de un car de ani, omule. Mergem într-un loc bun, știu sigur că o să-ți placă!

Rycroft îl îmbrățișă din nou, spre sfiala lui Garcia. Cei doi cotiră pe stradă și Garcia îi povesti ce mai făcu în ultimii ani de când nu se văzuseră, scăpând din când în când câte un hohot de râs care întorcea cel puțin două capete. Trecură de alte două semafoare și cotiră spre dreapta, aidoma unor trenuri vechi pe aburi, fumul gros de tutun înălțându-se gros în urma lor.

– Aici! L-am ales special pentru tine, să te simți ca acasă!

Corabia Veche, un bar cu specific marinăresc îi întâmpinără pe amândoi. Preabunul Garcia încercă să-l facă pe Rycroft să se simtă bine, neștiind că el vrea să fie cât mai departe de acel loc.

Intrară amândoi și Rycroft insistă pentru o masă mai retrasă. Nu voia ca străinii de la oraș să-i audă poveștile nebunești. Trecură printre mese și scaune din lemn lăcuit puse aici și colo și se așezară la o masă din colț. Stăteau în dreptul unui geam de unde puteau să privească spre orașul care era cucerit de miliarde de soldați albi microscopici, fiecare special în felul său. Fulgii începură să danseze și să se înmulțească cu fiecare secundă. Mașinile își continuară drumul și umbrele negre se strecurau pe străzi, schimbându-și încet culoarea în alb.

Înăuntru era cald. Deasupra barului, un pește uriaș domnea peste raftul plin de sticle colorate în verde și maroniu. Pereții din cărămidă roșie conturată de linii albe erau acoperiți cu pozele alb-negru ale unor pescari și prăzile lor cele mai de preț. Deasupra ferestrelor, guri de rechin deschise priveau flămânde spre interior, iar chelnerii înotau dintr-o parte în alta, servind băuturi puternice și preparate din pește.

O chelneriță frumușică foc, îmbrăcată în ceea ce părea a fi un pirat, cu părul roșu prins în coadă și ochii căprui și ageri se opri la masa bătrânilor. Garcia îi zâmbi, dar înainte ca unul dintre ei să poată să spună ceva, Rycroft interveni.

– Cel mai puternic whiskey, te rog!

Sprâncenele lui Garcia aproape loviră tavanul împodobit cu valuri și corăbii când Rycroft îi ceru fetișcanei să lase sticla.

Rycroft îl întrerupse din nou. Știa că bunul său prieten avea să-i spună o mulțime de povești și să audă tot atâtea de la el, dar trebuia să-i spună ce avea pe suflet. Era foarte important și avea nevoie să știe că nu a luat-o razna.

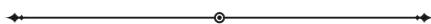
– Garcia, ce o să îți spun acum o să pară o adevărată nebunie. Doar în tine am încredere și doar ție pot să îți spun asta.

Cei doi se știau din copilărie și, de când erau copii, erau de nedespărțit. Amândoi au crescut în portul New Haven, un orașel cu doar 200 și ceva de locuitori. Bunicul și tatăl lui Rycroft erau pescari și asta a devenit și el. Rycroft a rămas acolo și Garcia a venit la oraș, unde lucrează la o firmă de avocatură. De atunci, sunt rare ocaziile când cei doi prieteni au timp să împartă un pahar de băutură.

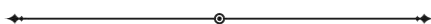
Garcia deschise sticla proaspăt adusă de chelnerița frumos îmbrăcată și umplu paharele. Cu oarecare frică în ochi își privi prietenul care părea stânjenit de ce avea să spună.

– Spune prietene, orice, sunt aici!

Cei doi ciocniră și mici valuri de furtună își făcură loc în pahare. În timp ce Garcia turnă licoarea dulce-înțepătoare în paharele proaspăt golite, Rycroft își reumplu pipa cu tutun puternic și începu să-i povestească despre New Haven.

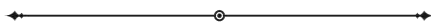
Unul dintre cele mai mici porturi din țară, New Haven era un oraș uitat de lume. Cu deschidere la un golf mic și, în același timp, la poalele munților, cine voia să ajungă în oraș trebuia ori să ia vaporul care vine o dată la trei luni, ori să ocolească munții. Locuitorii erau la fel de retrași cum erau dintotdeauna. Primăria, școala și spitalul formau centrul orașului unde doar vântul le mai trecea pragul în majoritatea zilelor, iar casele moșăiau pe marginile golfului, vopsite în același albastru șters, clădiri spectrale, stând puternice în fața valurilor. Străzile erau la fel ca în copilăria celor doi bătrâni, pavate cu pietre negre, dar nu la fel de negre ca și sufletele unora dintre locuitori. Deși aproape niciodată nu trecea vreun suflet nou prin oraș, cele care o făceau, primeau priviri iscoditoare. Străinii rămâneau trecători, nimeni dorind să rămână, și pe bună dreptate. De ce ai vrea să rămâi în New Haven când valuri sărate îți bat în geam, tunetele și ploaia te amenință de deasupra și locuitorii nu te vor?

Următorul pahar se goli la fel de repede și Garcia turnă din nou valuri cu un miros puternic în el. Fumul din pipă se sparse în oceanul de deasupra și inundă barul. Afară, umbrele albe treceau pe lângă geam.

– Dacă aș ști, ți-aș spune când s-a întâmplat, dar nu pot să știu cu exactitate. Evenimentele care s-au petrecut pe mare și în oraș mi-au încetoșat mintea.

Garcia îl privi speriat, dar cu interes, și înghiți în sec. Rycroft, răgușit, își începu povestea.

Era dimineață, ora 7. Marea era calmă și îmbietoare. Cerul albastru primea bucuros pescăruși albi în brațele sale, în timp ce Rycroft se îndrepta pe sub soarele strălucitor spre mica sa barcă, Gloria, de la capătul pontonului. Era a bunicului său, funcționa la fel de bine și acum. După ce toate pregătirile au fost făcute, bătrânul porni spre locul unde obișnuia să pescuiască. Marea era liniștită și pescărușii se odihneau pe Gloria minute în șir înainte să își ia locul pe cer. Cu undițele lansate și pipa proaspăt aprinsă, bătrânul privi spre ieșirea din golf. Un perete înalt de ceață se apropie cu viteză și, în spatele lui, fulgerele desenau linii albe pe cerul negru. Tunete puternice precum ciocane lovind săbii încinse pe nicovale se făceau auzite din spatele cortinei albe și marea începu să se miște. Valuri albe galopau precum călăreții în fața unei armate și zidul alb îi urmărea. Rycroft își strânse undițele și plecă din calea valurilor și a furtunii care se apropia. Furtuna cuprinse orașul și ceața îi invadează străzile. Nimic nelalocul lui până acum, locuitorii din New Haven fiind obișnuiți ca natura să fie supărată pe ei. În acea zi și până târziu în noapte geamurile luminau de un galben trist, stingându-se pe rând, în timp ce orașul se scufunda în întuneric și ceață.

Paharele erau umplute din nou cu furtuna chihlimbară, fumul gros se așeza pe marea de deasupra și aburi albi ieșeau în frigul de afară prin găurile capacelor de canale. Din ce în ce mai puține umbrele albe mișunau pe străzile orașului și din ce în ce mai mulți amatori de băuturi puternice, fum gros de țigară și apă sărată se strângeau în Corabia Veche.

– Un somn nebun m-a făcut să mă trezesc a doua zi în jurul orei două, când soarele era deja stăpân pe cer de multă vreme. Eram obosit cum nu am mai fost de mult timp, deși ziua trecută am petrecut-o în casă, uitându-mă la televizor. Am pregătit din nou

barca și, în scurt timp, am fost pe apă. Ceața de ieri încă zăbovea peste marea cu valurile ei scurte și negre. După câteva ore de prins pește, când deja a început să se întunece afară, am auzit din nou acel sunet pe care nu l-am mai auzit din copilărie.

– Nu, murmură Garcia. Nu se poate așa ceva...

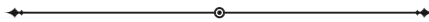
– Ba da, prieten drag, am auzit din nou cântecul dulce al sirenelor. Și tu îți amintești acea zi când eram copii neînfricați și mergeam pe mare cu bunicul meu. Obișnuia să ne spună tot soiul de povești cu pirați, creaturi marine și comori ascunse. Îți amintești cum doar eu le-am auzit cântând și am fost tras către mare, nu? Marea care m-a îmbrățișat rece cu valurile ei și care mi-a șoptit vorbe sărate. Eu îmi amintesc doar cum tu și bunicul erați deasupra mea și cerul albastru plin de păsări albe era în spatele vostru ca un fundal dintr-o vedere pe care o primești de la rude. Doar asta îmi amintesc, și cântecul lor fermecător.

În acea zi, Rycroft îl auzi din nou. Era la fel de dulce-sărat și îmbietor ca prima dată. Venea de dincolo de golf și se apropia. Voci suave se completau una pe cealaltă,acompaniate de tunete și vânt, iar marea dansa după cântecul lor, aruncându-l pe bătrân dintr-o parte în alta. Gloria era pierdută și confuză. Rycroft se împletici, cu mâinile la urechi, pe punte și se aruncă spre butoanele care acționau sirena bărcii. Cele două sirene se luptau acum, strâpungând valurile aspre. Puternică și urâtă ca un tunet într-o zi cu soare, zgomotul infernal al Gloriei fu călăuză pentru bătrân, pentru a ieși din întunericul mios al sirenelor. Cei doi zburară peste valuri și prin ceața nebună care acoperea acum totul. Mici luminițe galbene începură să apară pe fundalul munților. Încă puțin și erau acasă. Pescarul încetini barca și auzi cum ultimul cântec al sirenelor era spart de crăpătura unui fulger. Teama și agonia se amestecară în lumina lui, iar sirenele se făceau neauzite în adâncurile mării. Ceața își pierdu din puterea cu care ținea în frâu marea și luminile caselor se transformau în lumini distante pe cerul nopții. Rycroft nu era deloc aproape de casă. Era pe cale să părăsească golful, în timp ce stropi de ploaie cădeau peste marea blândă.

Corabia Veche primea din ce în ce mai mulți oaspeți și nori negri se abăteau peste oraș, în timp ce paharele și halbele erau umplute. Zgomotul devenea din ce în ce mai puternic și barul bubuia cu cântece de bucurie. Micile bărcuțe de pe marea de pe tavan se pierdeau în fumul gros de țigară și valuri cu miros puternic își făceau loc în paharele bătrânilor prieteni.

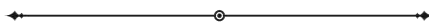

Deși în golf ceața își pierdea din putere, din afara lui, un alt zid colosal de ceață mășăluia cu forță spre New Haven. Mult mai înalt decât primul, aducea cu el ploii și vânturi viclene. Valurile amenințau mica bărcuță cu mult înainte ca aceasta să se zbată de zidurile de ceață. Vântul o purta de pe un val pe altul ca într-un crescendo acvatic. Ploia cădea puternic, ca niște ace pregătite să străpungă pielea și zidul mort de ceață se apropia din ce în ce mai mult. Rycroft îl privea cum înghițea marea, fiind împins din spate de tobe celeste și sulite de lumină. Înainta ca o armată neînfricată, condusă de un tiran, iar bătrânul era singurul ei inamic. Pescarul își întoarse bărcuța și porni spre oraș. Când se întoarse să privească armata inamică, Gloria era deja cuprinsă pe jumătate în fumul alb. Pieptul îi fu împins cu putere și fața îi era plină de umezeală. Pipa nu mai avea nici o șansă de supraviețuire, focul viu din ea pâlând o ultimă dată. Totul în jur era alb. Barca era orientată în poziția corectă, dar valurile o purtau dintr-o parte în alta. Rycroft încercă să se apropie de mal cu toate forțele și cunoștințele sale, dar fără noroc. Singurul lucru pe care putea să-l facă acum era să supraviețuiască furtunii. Parcă Poseidon însuși îl ridica pe palme doar ca să-l arunce din nou în abisul ud. Valuri veninoase îl înconjurau și se apropiau de el, în timp ce norii acopereau marea ca o pătură neagră. Fulgere roșii se înălțau din apă spre prăpastia sumbră de deasupra.

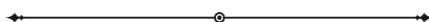
Căldura din cabină era pătrunzătoare și Rycroft deschise ușa ca să primească îmbrățișarea rece a stropilor de ploaie, dar aceștia erau fierbinți, și sângerii, și străpungeau apa cu putere. Inima îi începu să acompanieze tobele de pe cer cu lovituri

alerte și transpirația i se prelingea pe față, contopindu-se cu ploaia incandescentă și, în acel moment, totul se opri.

Un tunet titanic de dincolo de golf îl aruncă pe spate în cabina Gloriei. Un sunet atât de puternic încât ar fi fi doborât un munte fu urmat de fulgere care împânzirea cerul. Hăul cumplit de sus dădu naștere unor săgeți întortocheate și hidoase de lumină care străpungeau norii. A fost atât de multă lumină încât bătrânul putu să vadă micul orașel prin ceața deasă. Ultimul lucru pe care îl văzu înainte să cadă în lumea viselor fu, în cealaltă parte a golfului, în locul în care majoritatea săgeților căzură, o corabie neagră care stătea falnică în fața furtunii.

Zgomot de sticlă spartă se auzi din celălalt colț de bar unde o chelneriță, la fel de drăguță ca cea de la masa lor, scăpă o carafă cu vin. Un val de aplauze și urale, acompaniate de zâmbete, o susțineau, în timp ce alergă după un mop și vinul roșu se scurgea pe podeaua Corabiei Vechi. Rycroft le aruncă un zâmbet, gândindu-se la viețile lor fără griji. Se întoarse spre Garcia care umplu deja paharele, așteptând nerăbdător.

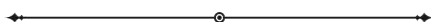
Rycroft se trezi într-o liniște care îl măcina. Totul în jur era alb, chiar și marea părea un covor de zăpadă. Ploaia era la fel de deasă, dar acum era mărunță și rece ca gheața. Ceața plutea în aer și un miros sărat era suflat încet de vânt. Tot ce s-a întâmplat înainte de tunetul colosal părea o amintire veche și tristă. Bătrânul simți mici dureri de cap și corabia neagră îi apăru undeva în spatele minții. Nu știa cât timp a trecut de când a pornit pe mare. Nu reușea să găsească niciun reper, busola nu funcționa și, la intervale scurte de timp, corabia neagră îi apărea în minte ca o lovitură în moalele capului. Era amețit și singur. Nu reușea să se miște și ceața îl sufoca. Un deșert acvatic se întindea sub el și era cuprins de singurătate.

Atunci a văzut-o pentru a doua oară. În depărtare, plutea pe marea albă și zgomote greu de înțeles se auzeau din dreptul ei. Rycroft încercă să strige, dar fără vreun folos.

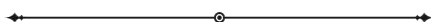
Chiar și de la depărtare părea mult mai mare decât vaporul care vine în New Haven o dată la trei luni. Probabil suflete nefericite pierdute pe mare în furtună, gândi bătrânul. Porni motorul și luminile în încercarea de a le atrage atenția.

Nimic.

Corabia neagră îl privea mută de dincolo de ceață. Privind din nou busola, Rycroft observă că s-a stabilizat. Nu mai voia să petreacă nici măcar o secundă pe mare. Hotărî să încerce sirena Gloriei și, indiferent de răspunsul primit, destinația lui era portul. Țipete de bucurie și de groază se auziră din depărtare, în timp ce pânza neagră a corabiei cădea. Un steag negru cu o mână din oase care ținea un pahar roșu se ridica, fluturând ușor. Corabia își schimbă direcția și, împreună, cele două nave se îndreptau spre portul New Haven.

Un chelner îmbrăcat în căpitan de vas se apropie de o masă din spatele celor doi. Purta pe brațe specialitatea casei, o corabie din carne, acompaniată de sticle cu vin roșu. Băutura curgea în toate paharele și fumul gros acapara barul. Garcia turnă ultimul strop și îi făcu semn căpitanului să mai aducă o sticlă. Acesta zâmbi viclean și îi făcu semn domnișoarei care îi servea pe bătrâni. În scurt timp, paharele lor erau umplute cu valuri.

Cu Gloria ancorată, Rycroft porni un felinar și își așteptă camarazii pierduți pe mare. Se pregătea să îi primească și să le prezinte atracțiile principale.

Garcia zâmbi auzind acestea și Rycroft zâmbi la fel, pentru prima dată după mult timp. Singurul lucru demn de arătat în New Haven era statuia fondatorului din care lipseau câțiva dinți, furați de puținii copii din port.

Ploaia mărunță se infiltra ușor în hainele pescarului și începea să le simtă grele, precum o cămașă de zale. Lăsă felinarul pe ponton și se grăbi spre casă de unde apucă o pelerină neagră. Aceași pelerină cu care venise în oraș și din cauza căreia primea priviri ciudate. Când se întoarse, în depărtare, o umbră uriașă se apropie de port. Ridică

felinarul și observă cum stropii mărunți de ploaie străpungeau o apă roșie, vâscoasă. Valuri timide de apă sângerie se loveau de mal și un miros putred se ridica din mare. Sângele aducea cu el țipete contopite de bucurie și sminteală. Rycroft privi din nou spre corabie și o văzu străpungând ceața ca o lance, apropiindu-se de ponton.

Veche și mâncată de vreme ancoră pe cealaltă parte a pontonului de unde era micuța Gloria. În vârful ei, un corp de sirenă fără cap era prezentat ca o nestemată neprețuită. Țipetele auzite începeau să-și arate mesagerii. Bărbați necrozați și femeile lor, legați de ambele părți ale corabiei, cu lanțuri ruginite și funii aspre, aruncau zgomote macabre spre cer. Puținul lor sânge se scurgea pe corpul negru al corabiei, oferindu-i o sclipire incandescentă. Pânza făcută parcă din beznă privea orașul fiind gata sa-l cucerească.

Din spatele țipetelor, voci voioase se azeu de pe puntea creaturii negre. Ciurma plutitoare emana un miros bolnav care-i punea bătrânului noduri în gât. Stropii de ploaie nu reușeau să spele sângele oamenilor care agonizau și pași mărunți se azeau apropiindu-se din corabie.

Un bărbat înalt și frumos coborî primul. Avea pielea albă ca luna și părul negru și lung, împodobit cu mărgelile colorate. Un pistol și o sabie scurtă se odihneau la brâul lui și o pălărie din piele, ascuțită în trei colțuri, îl proteja de ploaie. O cămașă albă și un palton roșu fără mâneci îi acoperi corpul slab și cizmele lui pășeau fără zgomot și urme pe pontonul ud.

Se apropie aproape plutind de Rycroft și zâmbi șiret, lăsând la vedere câțiva dinți de aur. Îl atinse în trecere pe umăr cu două bătăi scurte și își continuă drumul spre oraș. Umărul îi rămase fierbinte și încercă să se întoarcă după el când fu luat prin surprindere de mulțimea de oameni sălbatici care ieșiră din navă. Mici și agitați, puternici, unii cu prea mult păr, iar alții cu prea puțin, toți aveau haine murdare peste care a trecut mult prea mult timp și mult prea multă apă sărată.

Bătrânul îi simți pe toți cum se loveau de el și treceau mai departe. Unii treceau prin el, lăsând doar o urmă de fierbințeală.

Figuri fantomatice împânzeau acum orașul și New Haven era cuprins de țipete de nebunie. Rycroft scăpă felinarul când văzu oamenii legați de navă transformându-se. Fețele lor chinuite se schimbară în fețele oamenilor din oraș. Îi cunoscă pe fiecare în

parte, acum legați de coșmarul de pe apă și urlând spre cer, în timp ce lanțurile și funiile se strângeau pe corpurile lor goale. Sângele începură să curgă din nou pe lemnul navei care se hrănea acum cu corpuri noi. Bătrânul privea cu groază cum oamenii pe care îi cunoștea din copilărie atârnav neputincioși pe oroarea neagră, iar sălbaticii în cămăși deschiate și cu săbii scurte treceau prin el, întorcându-se în burta bestiei.

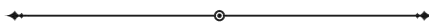
Căpitanul era ultimul. Îi zâmbi din nou, mulțumitor de data aceasta. Înainte să calce în întunericul sângeros, scoase din buzunarul paltonului o monedă de aur și o aruncă spre Rycroft. Speriat și neputincios, lăsă moneda să-l lovească în piept și să cadă pe scândura udă a pontonului.

Bătrânul rămase să privească mut cum pânza corabiei era umflată de vânt și se îndepărtă de țărm. Încet, fiara neagră se apropie de ieșirea din golf și sângele fu înlocuit de apă sărată.

Ceață începu să se ridice și orașul îl aștepta. Apucă felinarul și alergă spre el. Speră să se întâlnească cu cineva, cu oricine. Speră să fi avut un vis ciudat, dar cu fiecare ușă încercată și cu fiecare casă vizitată, realizează că totul a fost real. Era un nebun prin ceață, încercând să găsească locuitorii din New Haven. Zile întregi a căutat fiecare colț al orașului, nelăsând ușă nedeschisă și cameră nevizitată.

Nimeni.

Rycroft se întoarse pe ponton și așteptă corabia de coșmar să se întoarcă după ultimul rămas. Dar așteptă în zadar. Lăsă orașul pustiu în urma sa, dar nu înainte de a-și lua recompensa.

Pescarul scoase din buzunar moneda primită în dar și o așeză pe masă. Garcia, care acum sigur credea că bătrânul său prieten a luat-o razna, gândi Rycroft, o inspectă de la distanță.

Era plată, cu o formă rotundă, neregulată. Cu un pahar pe o parte și un craniu pe cealaltă, moneda stătea nemișcată între cele două pahare goale. Lacrimi sărate începură să-i cadă bătrânului pe obraji și să i se piardă în barbă.

– Am vrut să-i ajut. Erau pierduți pe mare și am vrut să-i ajut. Am vrut să-i ajut și am vândut sufletele din New Haven pentru o monedă...

Corabia Veche era plină de zgomote de bucurie. Fălcile rechinilor zâmbeau pe pereți și corabiile de pe tavan erau înghițite de fumul gros de țigară.

Nori triști se adunau peste oraș, învăluindu-i într-un perete dens de ceață.

Despre Autor

Născut în Baia Mare și mutat în Cluj-Napoca, sunt pasionat de social media, SEO, content writing, short fiction și benzi desenate.

Am publicat povești în revistele online: Helion SF, Galaxia42, EgoPhobia, LiteroMania și Liternautica, iar în print, am fost publicat în revista tipărită Helion SF.

Dacă ți-au plăcut poveștile, poți să-mi lași un Like aici: facebook.com/mihai.fiction, iar dacă vrei să citești și alte povești de la mine, le găsești aici: mihaimaris.com.

Copyright

MIHAI MARIȘ

2021